

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Relativeren

“Ik vind het maar eng”. Er klinkt een zucht naast me. Ik kijk op van mijn boek. “Wat vind je eng moppie?”. “Nou, dat Corona-virus. Het wordt steeds erger”. Ze kijkt naar het Jeugdjournaal waar verteld wordt dat er inmiddels al meer dan 30.000 mensen besmet zijn. Ook zijn er al meer dan 600 mensen aan overleden. De nieuwslezer kijkt er heel ernstig bij. “Er zijn ook al besmette mensen in Frankrijk en Duitsland. Dat is niet zo ver bij ons vandaan”. Haar gezicht raakt in een plooi van totale wanhoop. Ik leg mijn boek weg en zet de tv uit. “Waarom kijk je zo bezorgd?”, vraag ik. Ze legt uit dat ze zich zorgen maakt dat ook wij besmet raken. Dat ze wel weet dat alleen de wat ziekere en zwakkere mensen eraan doodgaan, maar dat ik rook en dus ook een beetje ziek ben. “Ik snap dat je dat eng vindt lief, maar ik denk wel dat je het moet relativeren”. Ze kijkt mij vragend aan. “Wat is dat, relativeren?”. “Dat is dat je deze situatie in de juiste context moet plaatsen om het goed te kunnen beoordelen op waarde”. Ik zie aan haar ogen dat deze uitleg niet helpt.

Ik leg haar uit dat het natuurlijk verschrikkelijk is wat er gebeurt, zoveel zieke mensen en al zoveel mensen die eraan zijn overleden. Daarom kijkt de nieuwslezer zo serieus. Dat het vooral eng is omdat we het nog niet onder controle hebben, maar dat het wel goed is om deze feiten en cijfers naast andere feiten en cijfers te zetten, zodat je de serieuze blik van de nieuwslezer goed kan beoordelen. “Lopen wij nu echt een groot risico besmet te raken?”. “De kans dat we een paar miljoen in de Staatsloterij winnen is vele malen groter dan de kans dat we besmet raken met het Corona-virus”, antwoord ik. “En wist je dat er per dag veel meer mensen in Afrika aan honger en ziekten sterven dan dat er tot nu toe Corona-virus slachtoffers zijn?”. Dat wist ze niet. Ze schrikt ervan. “Maar waarom horen we dat dan niet in het nieuws?”. Ik realiseer me dat dit gesprek voorlopig nog niet afgerond is, maar het is al laat en ze moet naar bed. Ik probeer nog uit te leggen dat nieuws pas interessant is als het een sterke emotie oproept, zoals in dit geval angst. En dat we, hoe erg dat ook is, de hongersnood in Afrika normaal beginnen te vinden en het dus niet heel interessant meer is om dit te horen. Het kwartje valt duidelijk nog niet. Ik sluit daarom maar af met een “omdat het nou eenmaal zo is”. Het irriteert me dit antwoord te moeten geven.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Eenmaal in bed blijkt dat ook voor haar het gesprek nog niet ten einde is. “Misschien is het toch wel verstandig om een voorraad aan eten en drinken in te slaan, voor het geval we verplicht binnen moeten blijven omdat er besmette mensen in Orvelte zijn”. Ze kijkt er net zo serieus bij als de nieuwslezer van het Jeugdjournaal. “Dat doen ze in Amerika ook!”, volgt er enthousiast. “Diezelfde mensen verkozen Trump als president, dus misschien moeten we deze mensen niet zo heel serieus nemen lief”, lach ik. Ook zij lacht en snapt nu wat relativeren is.

“Slaap lekker mop”.

“Jij ook straks papa”.

De volgende dag is ze druk in de weer met haar nieuwe buurmeisje en inmiddels ‘best friend’. “Mogen wij een boodschappentas?”, vraagt ze. Ik geef haar de jumbo tas. “Wat ga je doen dan?”, vraag ik. “Wij gaan flessen ophalen voor de Koala’s in Australië, want daar zijn bosbranden enzo. Dat weet je toch wel?”. Ik lach: “Wat moeten die Koala’s met die flessen dan?”. Ze kijkt geïrriteerd en legt uit dat ze het statiegeld wil storten op een bankrekening en dat met dat geld de Koala’s geholpen kunnen worden. “Want dat het niet meer zoveel in het nieuws is, wil niet zeggen dat het niet belangrijk is!”. Even later komt ze terug met een volle tas met flessen en zelfs cash geld, omdat iemand in het dorp geen flessen had. Beretrots is ze. En ik ook.

Robin